

РЕШЕНИЕ

№ 7115

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12018** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на У. С. (U. S.), [дата на раждане] в [населено място]/Н., гражданин на Н., персонален номер 55013310837, притежател на паспорт № РА 1109722, издаден на 03.01.2023, валиден до 02.01.2033 чрез адв Г. П. П., вписан в Р. Адвокатска Колегия, съдебен адрес: гр. Р., [улица], вх. 3, ет. 1, ап. 24, срещу Отказ за издаване на виза Д от 03.11.2025, издаден от К. А. А., КЗС в Генерално Консулство на България в Д., на основание чл.10, ал.1, т. 17 и 22 ЗЧРБ -,писмените и устни данни са необедителни относно целта на пътуването“.

Жалбоподателят счита отказа за незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон, довело до неправилно тълкуване на фактите въз основа на които е искал издаване на виза и съответно неправилен извод на административния орган, обективиран в мотивите, послужили като основание за отказа, както и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Намира противоречия в мотивите на отказа „недостоверност на целта на пътуването в България“, а също счита че отказът засяга правото ми на личен живот по чл. 8 от ЕКПЧ, както и принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК относно визираният от органа основания за налагането му.

В съдебно заседание жалбоподателят У. С. чрез адв. Г. П. П. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Постъпила е молба от адвокат П., с която не възразява да се даде ход на делото в днешното съдебно заседание.

Ответникът К. А. А., ЗКС В ГЕНЕРАЛНО КОНСУЛСТВО НА БЪЛГАРИЯ В Д., чрез И. А., ГЛ. СПЕЦИАЛИСТ В ДИРЕКЦИЯ "КО" НА МВнР – редовно призован, се представлява от главен

специалист магистър по право И. А.. Процесуалния представител на ответника иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, тъй като решение за издаване на виза „Д“ се взима след провеждане на съгласувателна процедура. Решението се взима в условията на обвързана компетентност, след съгласие на всички участници в тази процедура. Права възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Жалбоподателят е депозирал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) до Генералното Консулство на България в Д. на основание чл. 24и от ЗЧРБ - разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, което чужденците получават когато отговарят на условия за достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено съгл. Регламент (ЕО) № 1030/2002, като към заявлението е приложил и съответното Единно разрешително за работа и престой, както и медицинска застраховка на чужденец, която е сключена в Република България и платена от неговия работодател, непосредствено преди кандидатстването за виза и идването му в България.

По заявлението на жалбоподателя е Постановен е оспореният Отказ от 03.11.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Генералното Консулство на България в Д., мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т. 17 и 22 ЗЧРБ - „писмените и устни данни са необедителни относно целта на пътуването“.

Отказът му е връчен на 03.11.2025.

Жалбоподателят има сключен трудов договор с български работодател „ФИЛИПОПОЛИС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], а при подаване на заявление за издаване на Единно разрешително за работа и престой пред Дирекция „Миграция“ и при последващото съгласувателно производство пред Агенция по заетостта, този трудов договор е санкциониран и валидиран като годно правно основание за издаването на Единно разрешение за достъп до пазара на труда.

Заявлението за получаване на разрешение за продължително пребиваване било подадено от работодателя „ФИЛИПОПОЛИС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като на основание чл.24и, ал.8 от ЗЧРБ органът е изпратил заедно с приложените към него документи по електронен път на дирекция "Миграция" и на териториалните дирекции на Държавна агенция "Национална сигурност". Дирекция "Миграция" е извършила проверка на постъпилите документи (чл.24и, ал.9 от ЗЧРБ), не е прекратила производството съгласно чл.24и, ал.10 от ЗЧРБ и ги е изпратила по електронен път на Агенция по заетостта (чл. 24и. ал. 11 от ЗЧРБ).

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № АВ-02-52/24.07.25 г. 6/13.02.25 г. на генералния консул на Р. България в Д. и Заповед № 95-00-26/16.01.25 г. на министъра на външните работи, с които е възложено съставянето и връчване на откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен

формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран, доколкото само преписва разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 от ЗЧРБ.

Действително, в отказа са възпроизведени посочените разпоредби без други мотиви. Това обаче е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС № М-12246/12.12.25 г., от което става ясно, че жалбоподателя е лице с висок миграционен риск и не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Отказът за издаване на виза "Д" е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не доказва достоверно целта на пътуването на база представените документи и устни данни, убедително. Информацията за установеният с българска фирма контакт не доказва пряка ангажираност на домакина. След извършени проверки и направен анализи на фактите и обстоятелствата, са събрани данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал няколко от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ се отказва издаване на виза на апликант, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на

международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Шенгенското пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателя да не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, той попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 ЗЧРБ, тъй като жалбоподателя е лице с висок миграционен риск и не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативно установен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържанието се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържанието се в нея оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция, а чл. 14 установява забрана за дискриминация.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на труд, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до АССГ. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС. Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин четири от необходимите изисквания от ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателката предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от нейна страна. В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

По делото се твърди, че тъй като отказът е немотивиран, то той противоречи на чл. 14 от ЕКПЧ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 14 от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. На това основание се иска отмяна на акта на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4

– виза "Д", не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По-горе се посочи, че в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС е достатъчно основание за постановяване на обжалвания отказ. В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателката.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. С. (U. S.), [дата на раждане] в [населено място]/Н., гражданин на Н., персонален номер 55013310837, притежател на паспорт № РА 1109722, издаден на 03.01.2023, валиден до 02.01.2033 чрез адв. Г. П. П., вписан в Р. Адвокатска Колегия под номер [ЕГН], съдебен адрес: гр. Р., [улица]. вх. 3, ет. 1, ап. 24, срещу Отказ за издаване на виза Д от 03.11.2025, издаден от К. А. А., КЗС в Генерално Консулство на България в Д., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и 22 ЗЧРБ – „писмените и устни данни са необедителни относно целта на пътуването“.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.